

habitable
LA NOSTRA ESSÈNCIA

*Una història sobre tornar a casa, aprendre a mirar
i descobrir una altra manera d'habitar.*

pròleg

dues històries que es troben

ABANS D'HABITACLE

tornar a casa

UNA ILLA QUE FORMA PART DE QUI SOM

què és una llar?

EL LLOC ON PODEM SER NOSALTRES MATEIXOS

habitar

LA PERSONA ABANS QUE L'ESPAI

mindfulness

OBSERVAR PER COMPRENDRE

wabi-sabi

LA BELLESA D'ALLÒ QUE CANVIA

habitacle

QUAN TOT ES TROBA

transformar sense esborrar

ALLÒ QUE JA EXISTEIX TAMBÉ FORMA PART DE LA HISTÒRIA

no decoram, habitam

LA NOSTRA MANERA D'ENTENDRE UNA LLAR

i després, la vida

UNA CASA QUE NO S'ACABA QUAN NOSALTRES PARTIM

crèdits fotogràfics

*Hi ha històries que comencen molt abans
que sapiguem que estan començant.*

dues històries que es troben

ABANS D'HABITACLE

La nostra va començar l'any 2012, a segon de Batxillerat Artístic, a Manacor.

En aquell moment érem simplement dues al·lotes que compartien aula. Cadascuna tenia el seu grup d'amigues, la seva vida, les seves inquietuds i els seus somnis.

Érem dues petites artistes que encara no sabíem cap on ens duria la vida.

que no només habitam

L'any 2013, na Joana va partir a Catalunya per estudiar Comunicació Audiovisual. Na Marina va quedar un any més a Mallorca i, el 2014, va partir també cap a Catalunya per estudiar Disseny d'Interiors.

I va ser allà, lluny de la nostra illa, on ens vàrem tornar a trobar.

Potser estar lluny de casa ens va fer sentir més a prop. Compartíem la mateixa mar enyorada, la família lluny, les costums i aquella sensació tan difícil d'explicar de pertànyer a un lloc.

La nostra amistat va anar creixent sense presses, mentre cadascuna començava a construir el seu propi camí.

dues maneres de crear

Na Marina havia crescut envoltada de fusta, mobles i decoració. El disseny d'interiors formava part de la seva història molt abans de convertir-se en la seva professió.

Na Joana, en canvi, havia trobat la manera de crear a través de la fotografia i el cinema.

Dues disciplines totalment diferents. Dues maneres de mirar.

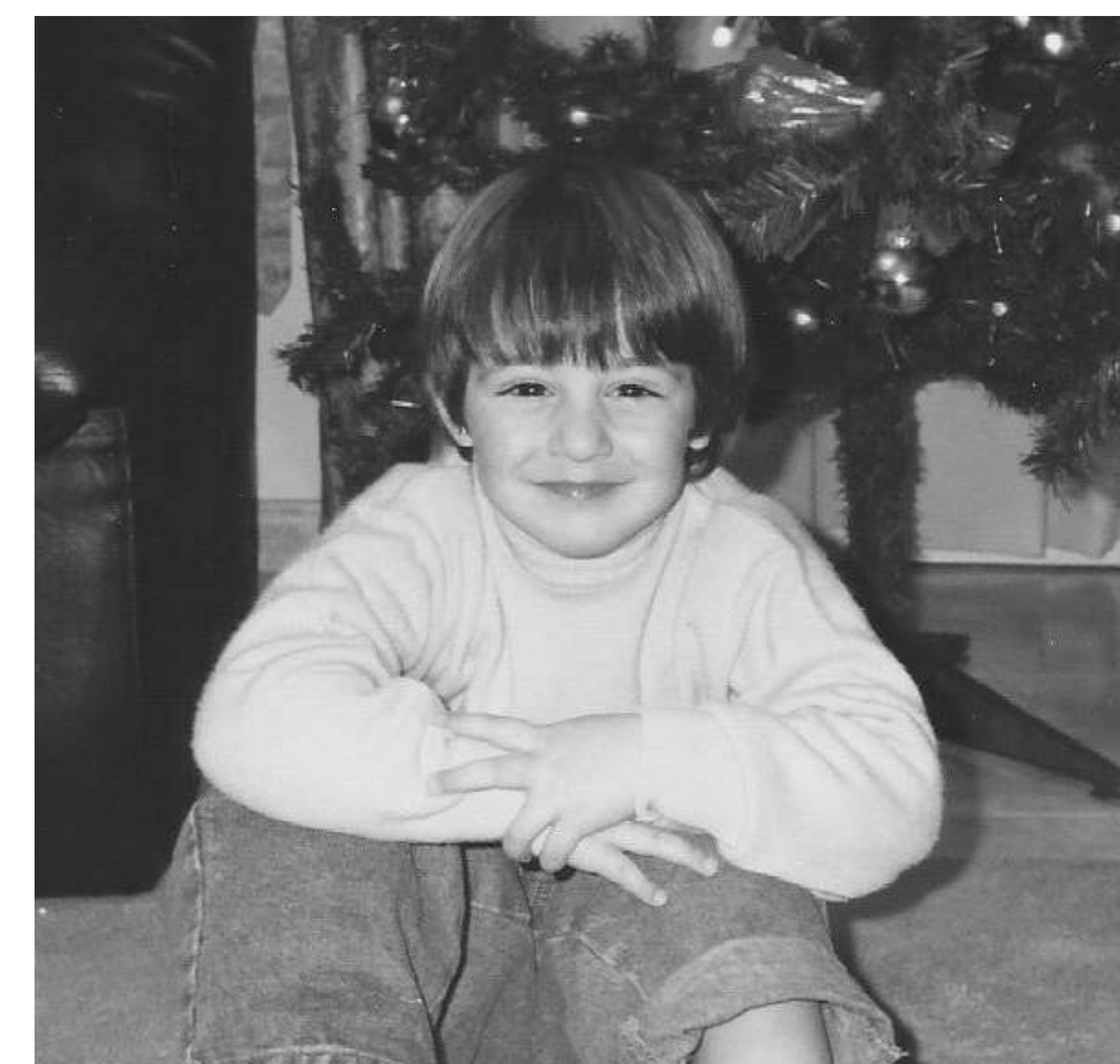
La matèria i la imatge.

Els espais i les històries.

Però teníem una mateixa necessitat: crear.

L'any 2017 na Joana va acabar la carrera i va partir a Madrid per estudiar Direcció de Fotografia. Un any després, na Marina va acabar els seus estudis i va tornar a Mallorca per començar a treballar.

Els nostres camins varen tornar a separar-se, però la nostra amistat va continuar.

una distància que es va fer més petita

Durant la pandèmia van començar a parlar pràcticament cada dia. Compartien coses petites: plantes, decoració, idees, descobriments... Sense adonar-se'n, aquelles converses varen començar a ocupar cada vegada més espai dins la seva relació.

Na Joana va començar a formar-se en programes 3D, inicialment per aplicar-los als decorats dels seus projectes, mentre que na Marina continuava construint el seu camí dins l'interiorisme. Poc a poc, el disseny va començar a convertir-se en un llenguatge compartit.

Amb els anys, na Joana va arribar a la feina que més li agradava dins el departament artístic de pel·lícules i sèries: preparar els props. Objectes, materials i petits detalls que ajudaven a explicar la vida d'un personatge.

Va ser allà on va entendre una cosa que més endavant seria essencial per a Habitable: **els espais expliquen històries**. Però aquelles històries acabaven quan acabava el rodatge.

I va ser en aquell moment, quan va començar a voler una altra cosa: volia tornar a Mallorca. Volia estar a prop de la seva família i dels seus amics. No volia perdre's moments que no tornarien. Sobretot, volia continuar creant espais, però aquesta vegada per a la vida real.

Mentrestant, na Marina també començava a sentir la necessitat de trobar una manera més seva d'entendre l'interiorisme.

Dues necessitats diferents que començaven a apuntar cap al mateix lloc.

i llavors, els camins es tornaren a trobar

Habitacle no va néixer en un únic moment. Es va anar construint durant anys: en aquella aula de Manacor; en els quilòmetres entre Mallorca i Catalunya; en les converses durant la pandèmia; en les ganes de tornar i en la necessitat de crear alguna cosa que tengués sentit. Fins que vàrem entendre que potser totes aquelles coses que havíem anat aprenent per separat podien trobar-se en un mateix lloc.

Volíem crear espais reals. Espais que poguessin ser viscuts i que tinguessin una història. **Volíem crear per a la vida.**

I així, els nostres camins varen tornar a trobar-se però aquesta vegada, per construir.

Encara no sabíem exactament què seria Habitacle. Però sabíem que volíem crear alguna cosa que tengués sentit.

Aquell va ser el principi.

tornar a casa

UNA ILLA QUE FORMA PART DE QUI SOM

Hi ha llocs que no només habitam, sinó que ens habiten a nosaltres.

Per a nosaltres, Mallorca és un d'aquests llocs.

És la mar que hem vist des de petites. La llum. La brisa. Els estius llargs. Les cases dels nostres avis. Les sobretaules sense pressa. Les portes obertes. Els amics de sempre. La família. Les costums que hem après gairebé sense adonar-nos-en.

És tot allò que, quan vivim lluny, començam a entendre que forma part de nosaltres.

Durant anys vàrem viure fora de l'illa. I potser va ser la distància la que ens va ensenyar a mirar-la d'una altra manera.

Quan ets a fora, comences a adonar-te que hi ha coses que donaves per fetes: una manera de viure; una manera d'entendre el temps; una manera d'estar amb els altres; una manera d'habitar. I quan tornes, les tornes a veure, però ja no les veus igual.

Mallorca també és una illa que està canviant.

Una illa que rep molta gent, que creix, que es transforma i que, de vegades, corre el risc de perdre algunes de les coses que la fan especial.

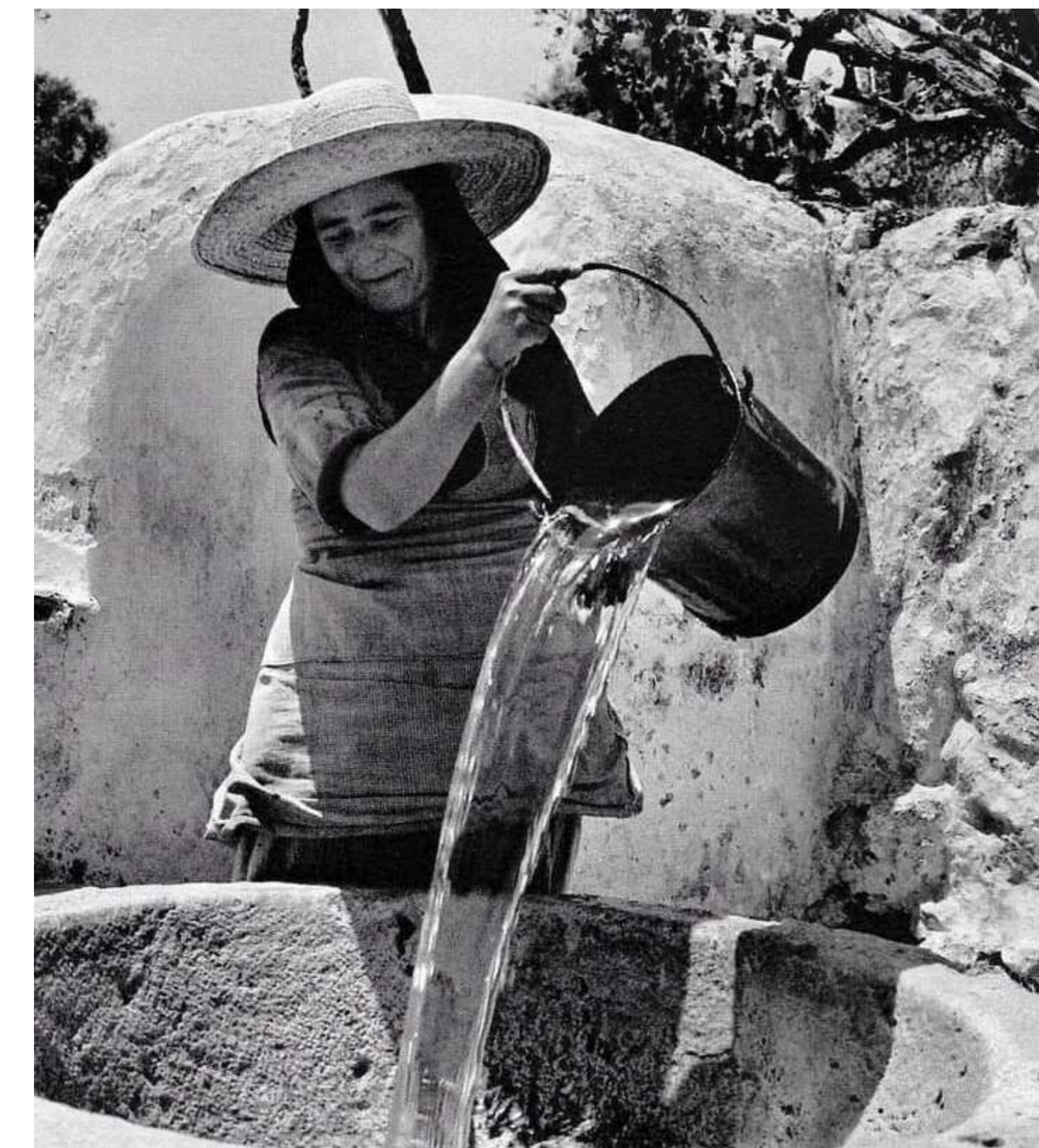
I això ens genera una contradicció.

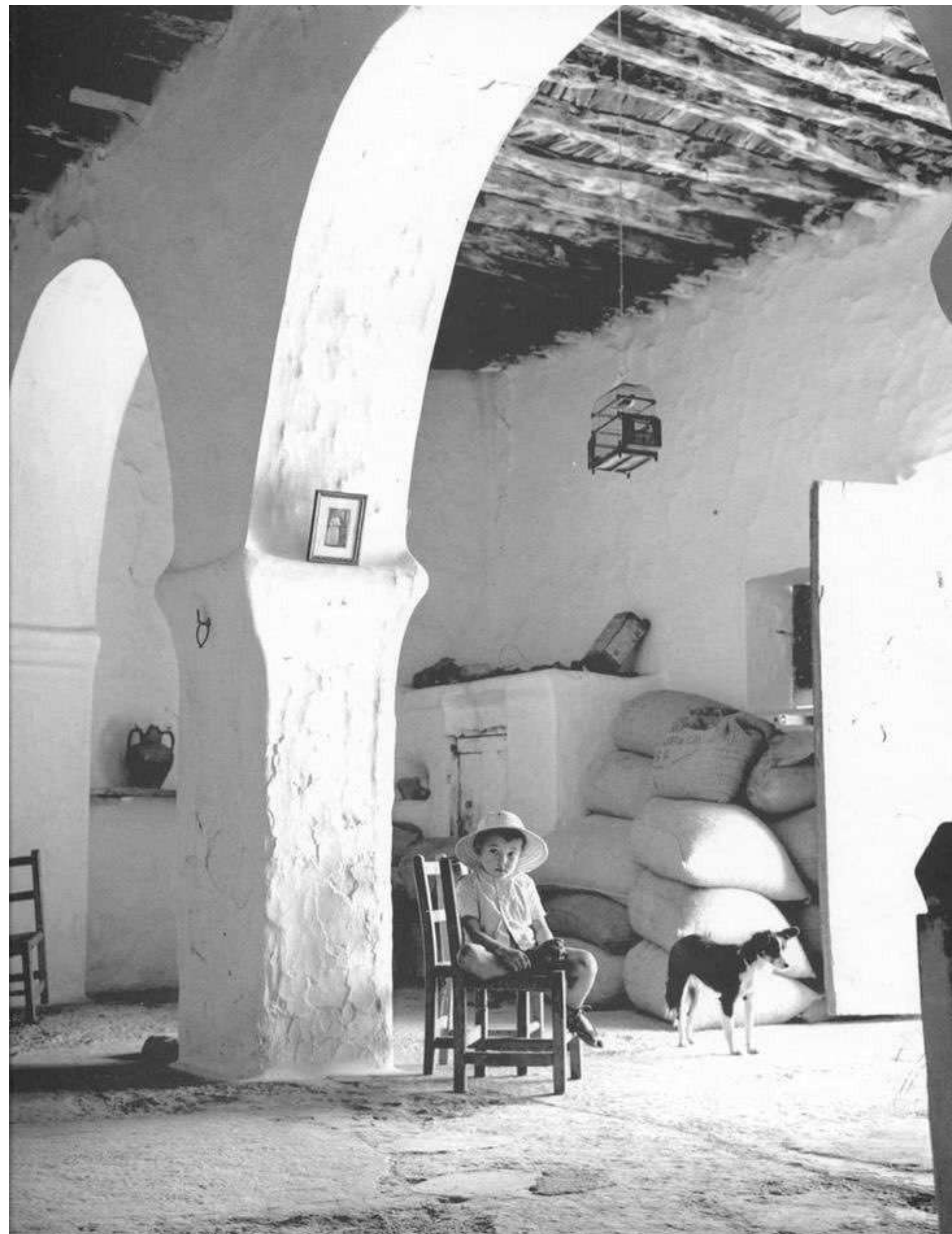
Estimam la nostra illa, però també ens preocupa veure com alguns espais es transformen sense escoltar el lloc al qual pertanyen.

Cases que podrien ser a qualsevol part del món. Materials que no expliquen res del lloc. Espais pensats per a una imatge, però no necessàriament per a una vida. I nosaltres no volem contribuir a esborrar allò que fa que Mallorca sigui Mallorca.

No perquè pensem que les cases hagin de quedar atrapades en el passat, al contrari, creim en transformar, en mesclar allò antic amb allò contemporani. En donar una nova vida a allò que ja existeix. En escoltar una casa abans de decidir què necessita i respectar els materials, les formes, la llum i les històries que ja hi són.

Potser per això, quan pensam en el nostre estudi, no podem separar-lo de Mallorca.

Habitacle neix aquí. De la necessitat de tornar, de voler estar a prop dels nostres, de recuperar una manera de viure que havíem trobat a faltar però també de la necessitat de cuidar-la, de mirar-la, de donar valor a allò que ja existeix i de continuar construint-hi sense perdre la seva essència.

Per a nosaltres, dissenyar a Mallorca no significa reproduir una estètica. Es tracta de deixar que el lloc tenguí alguna cosa a dir. Que la casa tenguí una relació amb el seu entorn; que els materials siguin honestos; que la llum pugui entrar; que allò antic i allò nou puguin conviure; que una casa pugui explicar una mica d'on ve però, sobretot, que pugui explicar qui la viu.

La nostra arquitectura també ens ha ensenyat una manera d'entendre els espais. El marés, les bigues de fusta, el trispol i les ratjoles de fang, els murs gruixuts i els patis interiors. Materials i elements que no només formen part de la nostra arquitectura, sinó també d'una manera de viure adaptada al lloc, al clima i a les persones.

Els patis, per exemple, eren espais de reunió, llocs on la família compartia el dia a dia i on es rebien els amics. Al mateix temps, aportaven llum, aire i frescor a les cases. Un espai que és funcional però que, al mateix temps, és un lloc per viure.

No volem convertir la tradició en una estètica. Volem aprendre d'aquesta manera de construir: de la seva senzillesa; de la seva honestat; de la seva relació amb el lloc; de la capacitat d'utilitzar allò que tenim i convertir-ho en alguna cosa que perdura.

No volem reproduir Mallorca, la volem entendre.

Per a nosaltres tornar a casa va ser tornar a una manera de viure; tornar a les persones; a les converses; a la mar; a les coses senzilles. I potser va ser allà on començarem a entendre que una casa tampoc necessita gaire per fer-nos sentir bé. No necessita ser perfecta, ni necessita seguir una tendència. No necessita tenir-ho tot. Necessita tenir sentit i parlar de les persones que hi viuen. Deixar espai perquè hi passi la vida, perquè al final, això és el que cercam també quan pensam en Mallorca: un lloc on sentir que som a casa. I aquesta és la sensació que volem dur amb nosaltres allà on dissenyam.

Perquè una llar també pertany al lloc on es troba.

què és una llar?

EL LLOC ON PODEM SER NOSALTRES MATEIXOS

Per a nosaltres, una llar és molt més que quatre parets.

És el lloc on passen les coses que realment importen. Allà on tornam després d'un dia llarg i on ens esperen les persones que estimam. On compartim una conversa, on celebrem i descansam. On, amb el temps, acabam acumulant petits moments que es converteixen en records.

Una llar és el lloc on construïm part de la nostra història. I això és lo que més ens interessa d'una casa: tot allò que hi passarà.

Perquè quan pensam en una llar, no pensam només en com serà, pensam en com s'hi viurà.

Una llar és la nostra zona de confort, aquell lloc on podem baixar el ritme i no hem de demostrar res. On podem arribar cansats i simplement ser.

I aquí hi ha coses que, encara que no sempre sabem explicar, tenen molt a veure amb com ens sentim dins un espai: una distribució que ens facilita el dia a dia; materials que ens resulten agradables; la llum que entra per una finestra; una olor que ens genera un record; els sons... Són petites coses que passen desapercebudes, però que juntes construeixen una sensació.

Però hi ha una altra cosa que hem après: una casa no només s'ha d'adaptar a nosaltres, nosaltres també ens acabam adaptant a ella. És una relació de reciprocitat.

La casa acompanya la nostra manera de viure, però nosaltres també la transformam amb el temps: movem una cadira, penjam una fotografia, la fusta s'envelleix...

Un espai que inicialment estava buit comença a omplir-se de la nostra vida. I, poc a poc, deixa de ser simplement una casa per convertir-se en “ca nostra”.

Per això no creim que existeixi una llar perfecta. Perquè una llar no hauria d'estar pensada per mantenir-se sempre igual, hauria de poder canviar amb nosaltres.

Acompanyar-nos quan canviem de feina, quan arriba una nova persona a la família, quan els fills creixen, quan les nostres rutines canvien o quan nosaltres mateixos ja no som els que érem.

Una casa viva és una casa que també evoluciona i això és el que més ens interessa. Crear un lloc on algú pugui sentir: aquí puc ser jo.

Això és realment sentir-se a casa.

habitar

LA PERSONA ABANS QUE L'ESPai

Habitar no és simplement viure dins un lloc. Habitar és construir una relació amb l'espai i fer-lo nostre. Deixar que ens acompanyi i, amb el temps, deixar-hi una part de nosaltres.

Per això, quan pensam en interiorisme, la primera cosa que ens ve al cap no és una distribució, ni un material, ni un color. És una persona.

Com viu? Què necessita? Quines són les seves rutines? Què li fa sentir bé? Què li molesta? Què vol conservar? Què li sobra? Però sobretot ens demanam com vol sentir-se dins ca seva.

Creim que una casa no hauria de demanar a les persones que s'hi adaptin, sinó que hauria de ser capaç d'acompanyar-les.

Però també creim que aquesta relació funciona en els dos sentits: la casa s'adapta a nosaltres i nosaltres ens adaptam a ella.

Quan arribam a una casa nova, potser encara no la sentim nostra, però, amb el temps, començam a deixar-hi petites parts de nosaltres.

Sense adonar-nos-en, començam a modificar l'espai i l'espai també ens modifica a nosaltres, ja que ens facilita una rutina, ens convida a seure, ens permet descansar, ens dona llum quan la necessitam... Això també és habitar.

No creim que existeixi una única manera correcta de viure una casa perquè cada persona té els seus ritmes, les seves manies i necessitats; la seva manera de començar el dia i de descansar.

Hi ha qui necessita una casa plena de vida i qui necessita silenci; hi ha qui vol cuinar envoltat de gent i qui vol fer-ho tot sol; hi ha qui necessita ordre per sentir calma i qui viu bé dins un cert desordre.

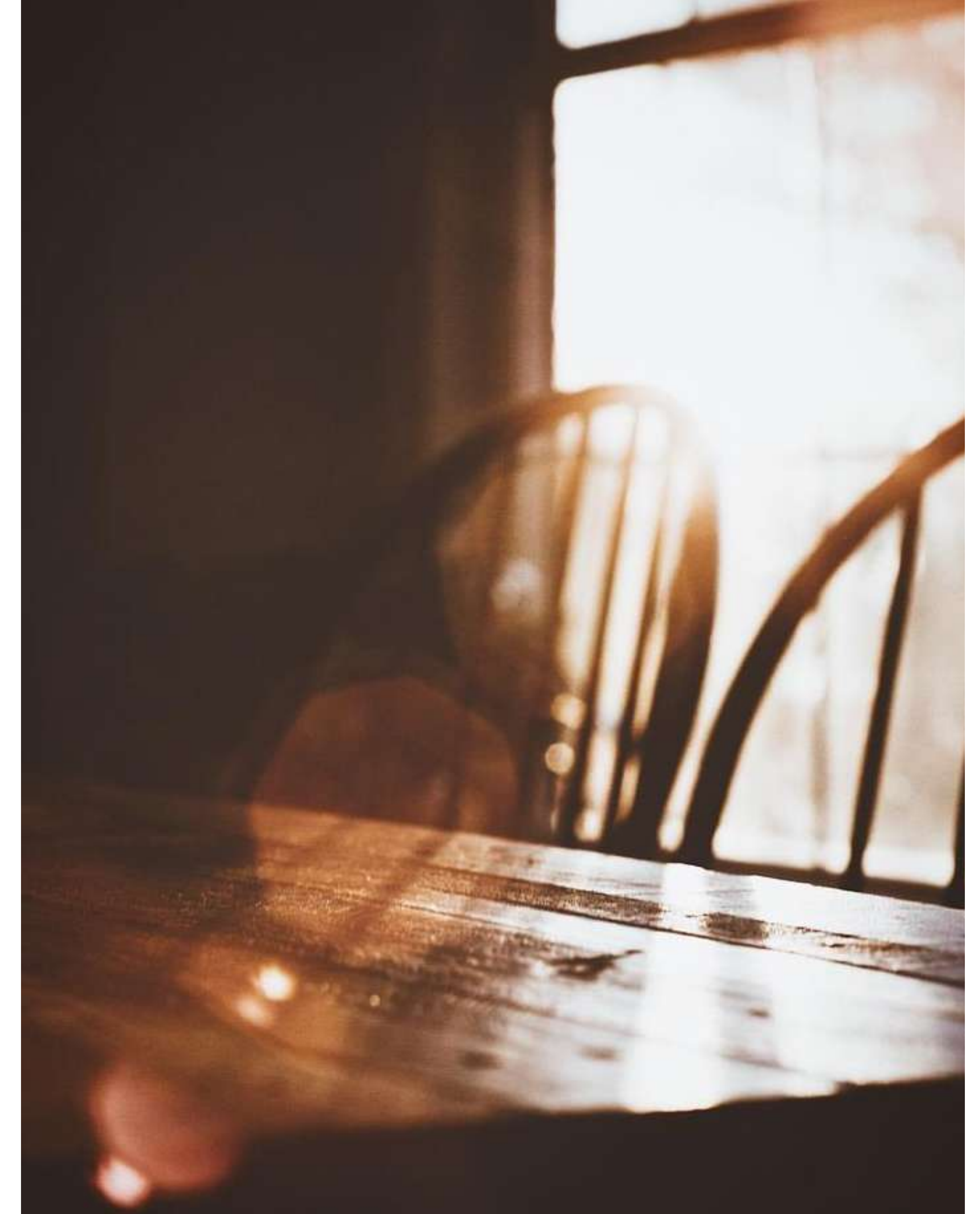
No hi ha una resposta universal, però hi ha una persona i aquesta és la que ens interessa conèixer.

Per això pensam que dissenyar una llar comença molt abans d'escollir: comença observant.

Perquè a vegades allò que fa que una casa no funcioni no és que li falti res, és que té massa coses que no necessita. I habitar és aprendre a quedar-nos amb allò essencial.

No volem crear espais que obliguin a les persones a viure d'una determinada manera. Ni volem que una casa sigui un escenari perfecte. Volem que la llar sigui un lloc on la vida pugui passar; que es pugui embrutar, moure i transformar. Que pugui créixer amb nosaltres perquè una casa habitada canvia perquè nosaltres canviem.

I potser aquesta és una de les coses més boniques d'habitar: entendre que mai acabam de fer nostra una casa. Sinó que la continuam construint cada dia amb els nostres gestos, amb les nostres rutines, amb les persones que hi entren, amb les coses que hi passen i amb el temps.

Per això, per a nosaltres, habitar és estar presents. Mirar el lloc on vivim i escoltar què ens demana. Entendre què necessitam i eliminar allò que ens fa renou. Donar valor a allò que ens fa bé i deixar espai perquè la vida hi pugui passar.

No es tracta de tenir més. Ni es tracta de tenir-ho tot. Es tracta de tenir sentit.

I aquí és on comença el nostre interiorisme: en la persona que l'habita.

Perquè abans de dissenyar una casa, volem entendre com s'hi viu.

mindfulness

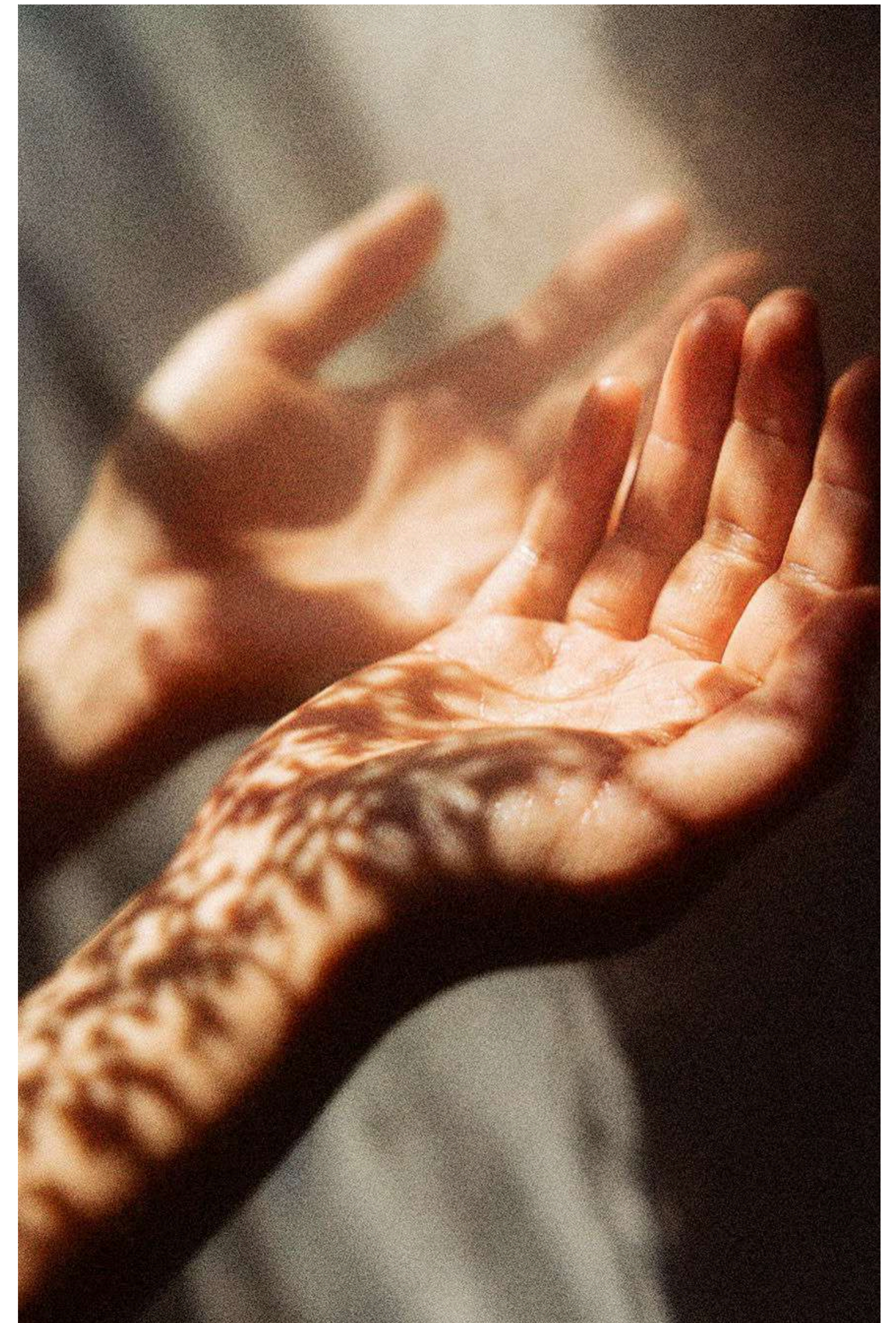
OBSERVAR PER COMPRENDRE

Si habitar és la relació entre una persona i el seu espai, per poder crear aquesta relació primer hem d'aprendre a mirar. No només veure què hi ha dins una casa, sinó observar com s'hi viu.

Per a nosaltres, el mindfulness és una manera d'entendre l'interiorisme des de la consciència: la nostra manera de mirar.

A vegades pensam que per millorar una casa hem d'afegir un moble, més decoració, més objectes... Però moltes vegades el que necessitam és just el contrari: llevar allò que sobra i que ens distreu. Allò que no té cap funció dins la nostra vida. I una casa que està plena de coses que no necessitam pot acabar ocupant molt més espai dins nosaltres del que imaginam.

Per això, per a nosaltres, simplificar no significa tenir menys per tenir menys, significa quedar-nos amb allò que realment importa.

Observar és entendre les rutines: una casa no es viu igual a les vuit del matí que a les vuit del vespre; ni igual un dilluns que un diumenge. No es viu igual quan vivim sols que quan compartim la casa; ni quan els fills són petits que quan ja han crescut.

La vida canvia i la casa ha de poder canviar amb ella.

Per això ens interessa conèixer com es viu dins una casa. Comença el dia amb un cafè tranquil o amb presses? On deixa la bossa quan arriba? Treballa des de casa? Comparteix l'espai amb la família i els amics o necessita moments de calma i solitud? Li agrada llegir, cuinar, rebre gent, tenir silenci?

Són petits gestos i rutines que expliquen molt de la persona que habita un espai.

No volem crear espais que només funcionin quan tot està ordenat. Volem crear llars que funcionin un dia qualsevol: quan arribam cansats, quan els amics han vingut a sopar, quan la casa està plena o quan està buida. Quan simplement la vida passa.

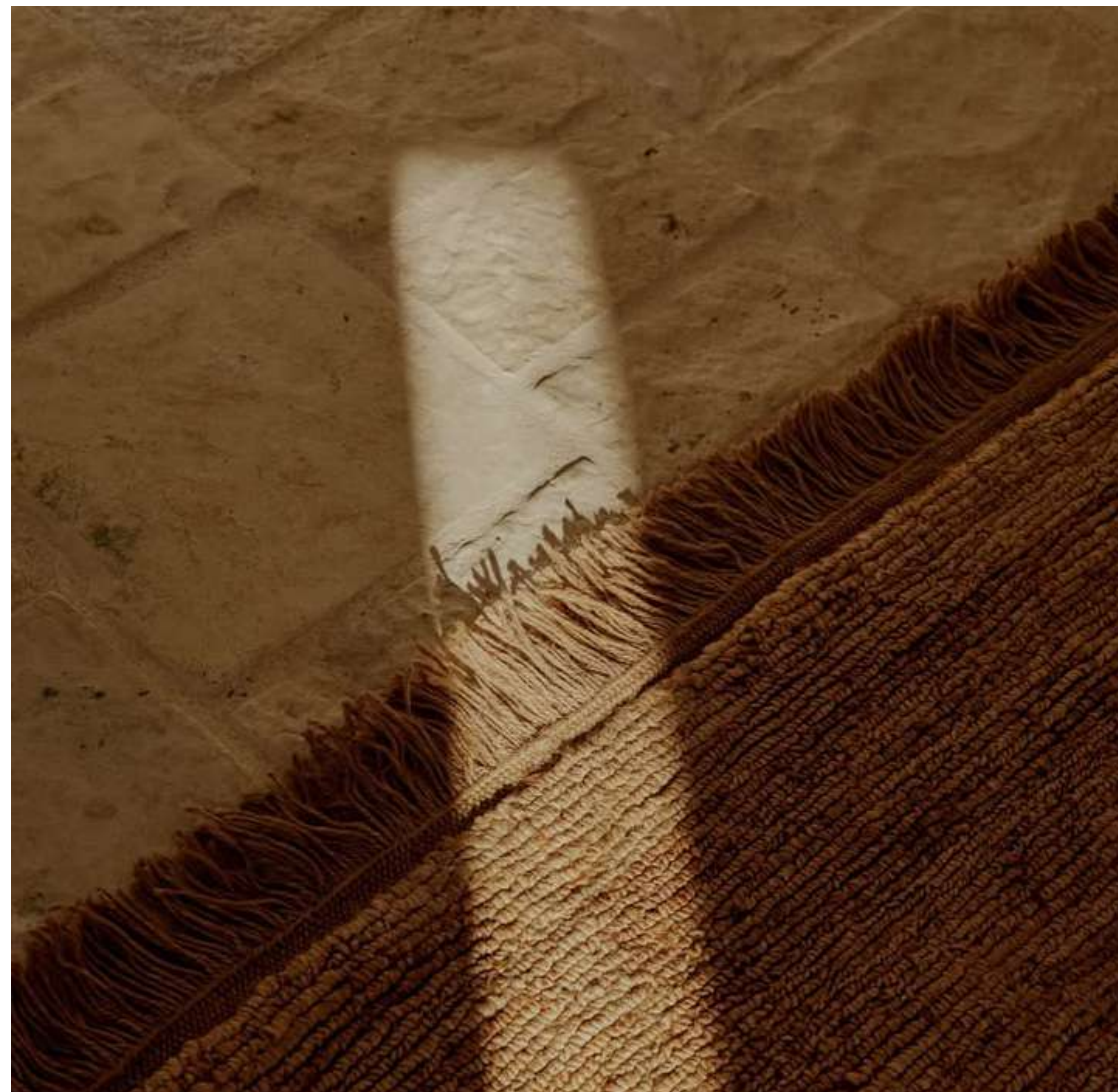
No hi ha dues maneres iguals d'habitar, per això, tampoc hi ha dues cases iguals.

El mindfulness ens ensenya a estar presents. A no dissenyar pensant únicament en com es veurà un espai, sinó en com es viurà.

Què sentirà una persona quan entri? Quina llum trobarà al matí? On descansarà? Quins moments passarà allà?

Per això, quan parlem de mindfulness, no parlem de crear espais freds, buits o minimalistes. Parlem de consciència i de saber per què una cosa hi és. Per què aquella distribució funciona, per què aquella llum ens acompanya, per què aquell material ens fa sentir bé i quan no és necessari afegir res.

Dissenyar és deixar espai.

Espai per respirar.

Espai per moure's.

Espai per estar.

Espai perquè la vida pugui passar.

I això és el que més ens interessa del mindfulness: ens obliga a tornar a la persona.

A recordar que darrere cada casa hi ha algú i la nostra feina no és decidir com ha de viure. És escoltar-la, entendre-la i crear un espai que l'acompanyi.

Perquè, al final, observar també és una manera de cuidar.

I per a nosaltres, dissenyar comença aquí:

Mirar abans de decidir.

Escoltar abans de transformar.

Entendre abans de crear.

wabi-sabi

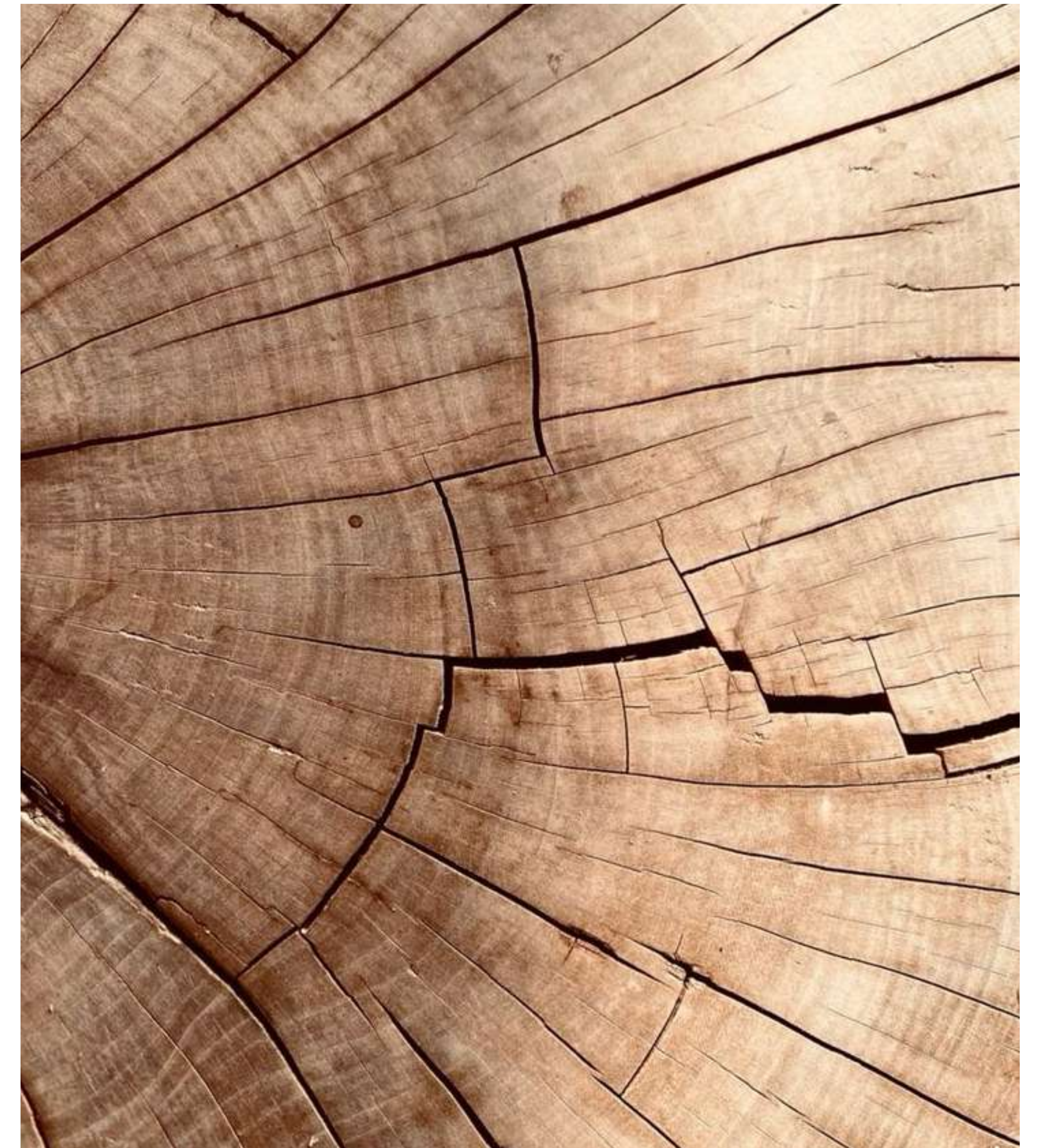
LA BELLESA D'ALLÒ QUE CANVIA

Per a nosaltres, el wabi-sabi és una manera d'entendre la bellesa.

Una manera d'acceptar que les coses canvien, que el temps deixa marques i que allò imperfecte també pot ser bell. Ens parla de senzillesa, de naturalitat i de materials honestos, però, sobretot, ens parla del temps.

Ens agrada pensar que una casa no ha de mantenir-se sempre igual: una fusta que s'ha anat enfosquint amb els anys, les parets tenen marques, un objecte que ha passat de generació en generació. Les petites imperfeccions que apareixen quan una casa és realment viscuda.

No són defectes, són part de la seva història.

Perquè una casa perfecta, intacta i immòbil pot ser preciosa. Però una casa que ha viscut té una cosa especial: memòria.

Per això ens interessa tant allò que envelleix bé.

Materials que no necessiten semblar nous per tenir valor, que canvien amb la llum, amb l'ús i amb el pas dels anys.

El temps no desgasta, el temps transforma. I en aquesta transformació apareix una bellesa que no podríem haver dissenyat des del principi.

Creim en la senzillesa, en eliminar allò que no aporta i quedar-nos amb allò que és essencial.

Perquè volem crear espais que puguin ser habitats.

I potser aquí és on el wabi-sabi es troba amb la nostra manera d'entendre una llar: necessitam que una casa sigui nostra, que tengui sentit i que ens faci sentir. Perquè una casa és una cosa viva i, igual que nosaltres, canvia amb el temps.

Potser la bellesa d'una llar no és conservar-la com el primer dia, sinó veure com es transforma mentre hi vivim.

habitacle

QUAN TOT ES TROBA

Durant molt de temps, cadascuna de nosaltres va anar construint la seva pròpia manera de mirar. Na Marina, a través del disseny, la fusta, els materials i els espais. I na Joana, a través de la fotografia, el cinema i les històries que s'expliquen a través dels llocs.

Eren camins diferents, però amb els anys vàrem descobrir que, en el fons, ens feien mirar cap al mateix lloc: les persones, els espais i les històries que hi passen.

I va ser així com vàrem començar a entendre què volíem que fos Habitacle.

Habitacle neix de la necessitat de dissenyar per habitar. De posar la persona al centre i entendre com viu, què necessita i com vol sentir-se, però també d'aprendre a mirar amb consciència.

Observar abans de decidir.

Escoltar abans de transformar.

Simplificar quan sigui necessari.

Crear espais que acompanyin les rutines i que deixin lloc per a la vida.

I també neix d'una manera d'entendre la bellesa que no cerca la perfecció.

De la senzillesa.

De la naturalitat.

Dels materials honestos.

Del temps.

De les marques que apareixen quan una casa és viscuda.

De la bellesa d'allò que canvia.

Habitacle és el punt on totes aquestes mirades es troben, perquè no volem crear cases que només siguin belles quan tot està al seu lloc. Volem crear llars que siguin belles quan estan vives; quan una família ha canviat; quan els amics han vingut a sopar; quan una fotografia s'ha penjat una mica torta; quan la fusta ha començat a marcar-se... Quan la vida ha deixat la seva petjada.

Cada casa té una història. Algunes ja en tenen una abans que nosaltres hi arribem; d'altres començaran a construir-la quan algú hi entri per primera vegada.

La nostra feina no és escriure aquesta història per ells. És ajudar-los a donar-li espai.

Per això escoltam.

Per això observam.

Per això donam valor a allò que ja existeix.

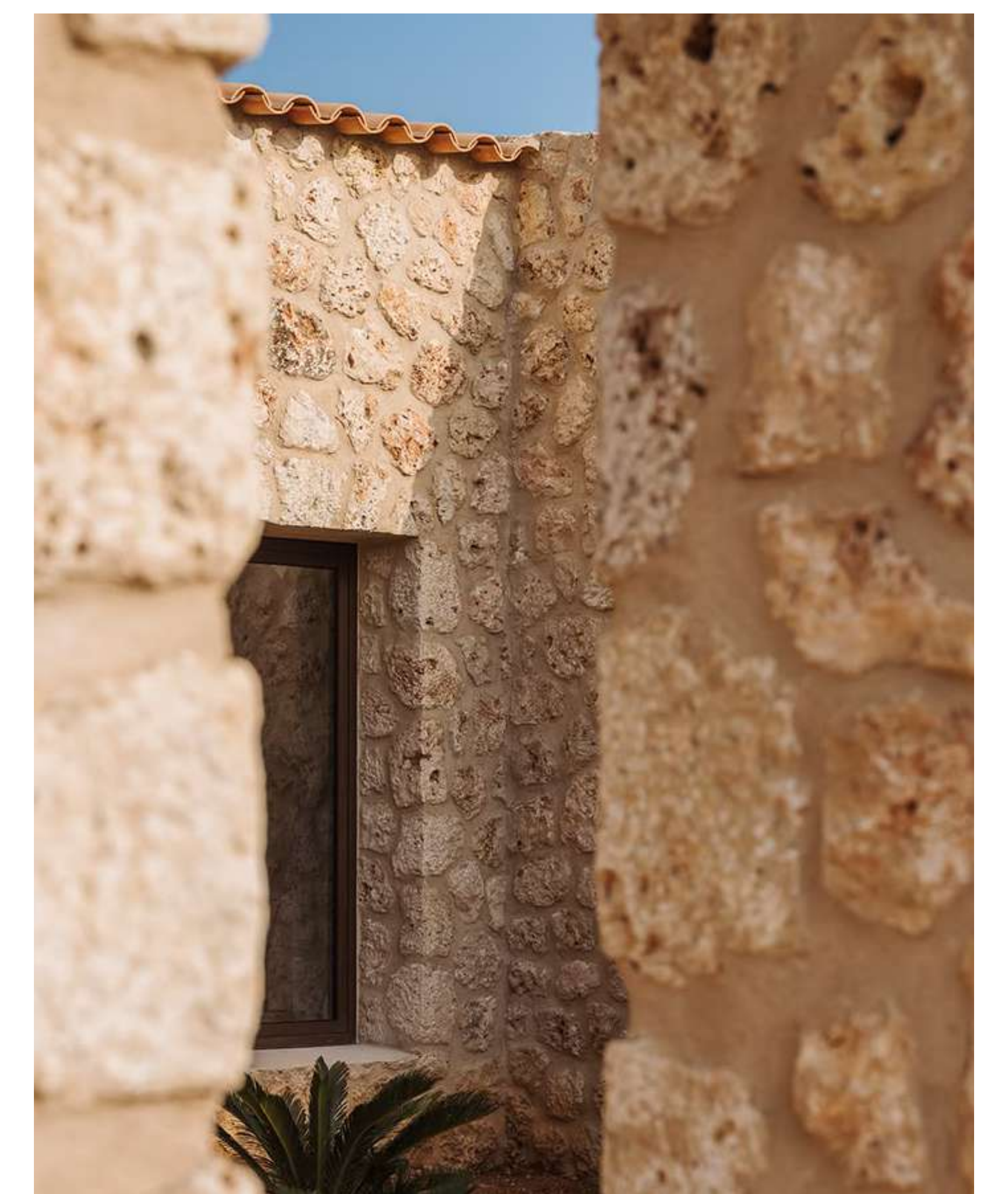
Per això no cercam la perfecció.

Per això ens importa tant el temps.

Per això volem que cada decisió tenguí un perquè.

Perquè, al final, una casa no ha de parlar de nosaltres.

Ha de parlar de qui l'habita.

I potser aquesta és la manera més senzilla d'explicar què és Habitable: és una manera d'entendre els espais, les persones, la bellesa, el temps i la vida. Perquè quan totes aquestes coses es troben, deixam de parlar d'un espai i començam a parlar d'una llar.

Habitable és el resultat de mirar, escoltar i donar sentit.

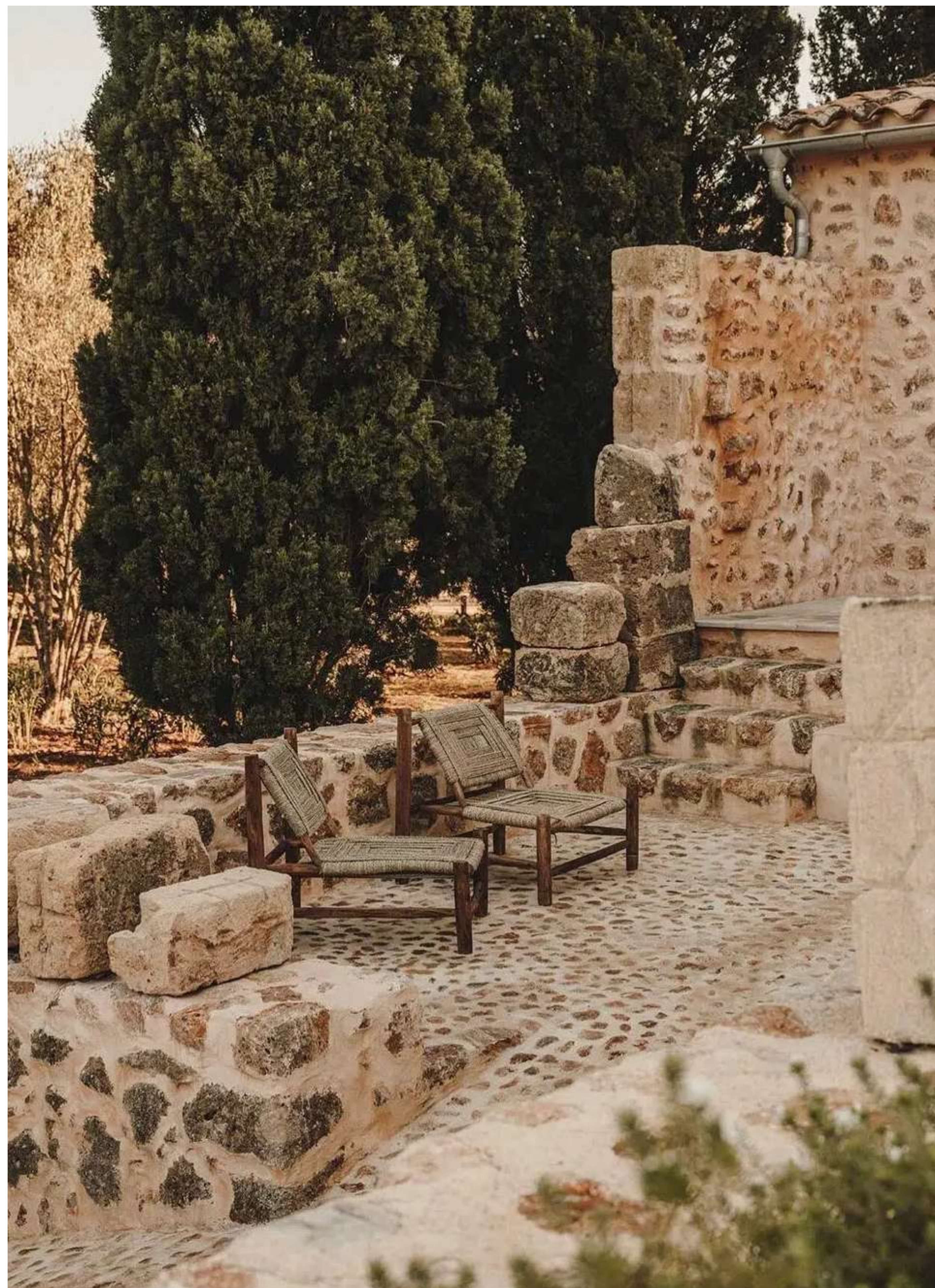
Un lloc que no cerca ser perfecte.

Un lloc que cerca fer-nos sentir bé.

transformar sense esborrar

ALLÒ QUE JA EXISTEIX TAMBÉ FORMA PART DE LA HISTÒRIA

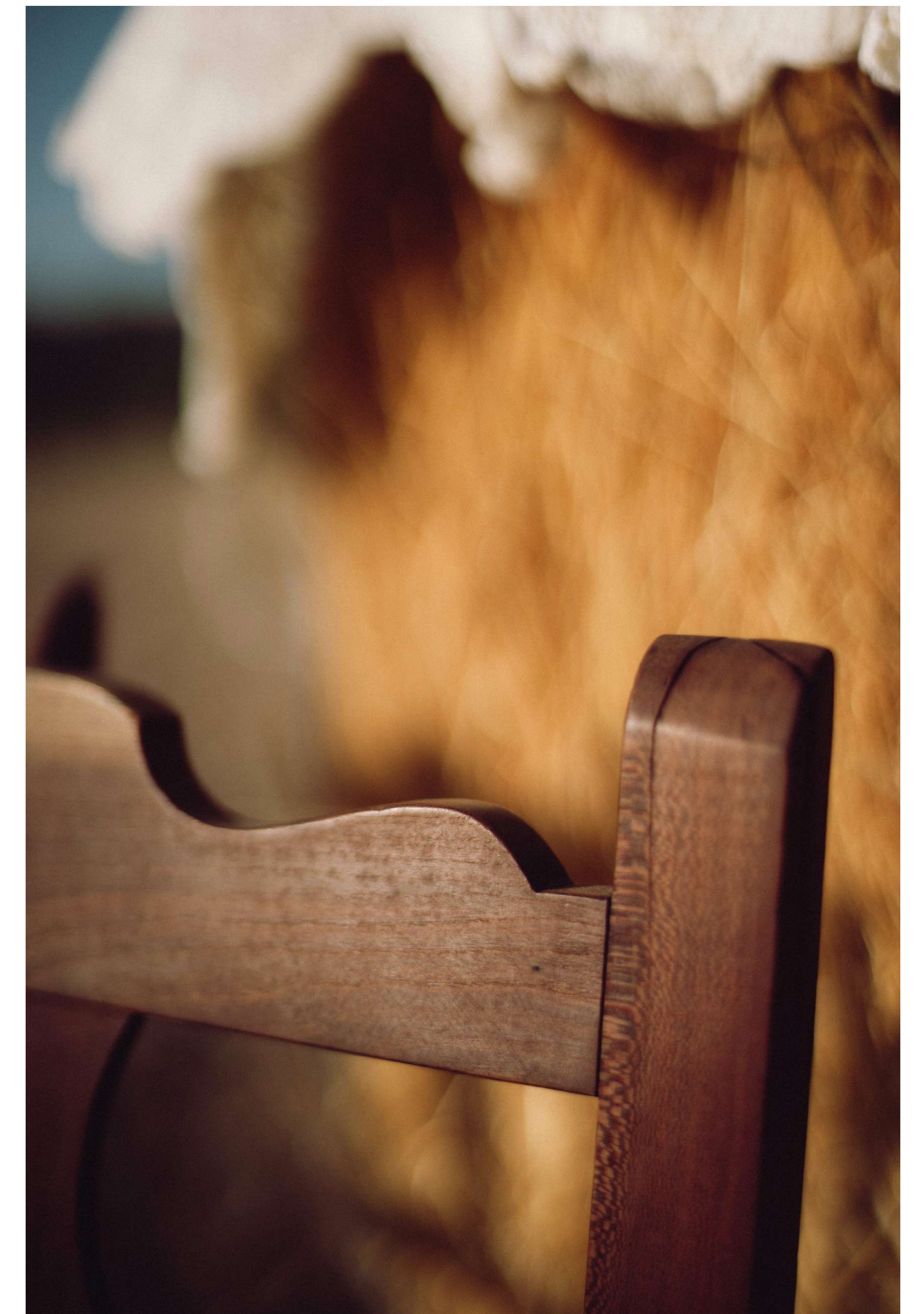

Quan entram dins una casa, no començam mai de zero, encara que estigui buida i que faci anys que ningú hi viu. Encara que necessiti canviar completament, sempre hi ha alguna cosa que ja hi era abans que nosaltres: una paret, un terra, una porta, una fusta, una pedra, una marca, una història... I tot això mereix ser escoltat abans de decidir què ha de canviar.

No creim que transformar una casa signifiqui esborrar tot allò que hi havia abans. Al contrari. Moltes vegades, el que ja existeix és precisament allò que fa que un espai sigui especial: una porta antiga pot explicar més que una de nova; una fusta marcada pot tenir més història que una superfície perfecta; un terra desgastat pot explicar que allà hi han passat moltes vides. Una casa antiga pot tenir una manera de parlar que no volem perdre, per això ens agrada ajuntar allò vell, allò existent, allò antic amb una visió i una distribució moderna. No per convertir el passat en decoració, sinó per donar-li una nova oportunitat.

Ens interessa allò que té història, perquè la història no sempre necessita ser visible. A vegades és en una textura, en una imperfecció, en la manera com entra la llum, en un material que ha envellit, en un objecte que algú ha decidit conservar. I transformar significa això: aprendre a mirar de nou allò que ja tenim.

Ens interessa crear espais que tenguin capacitat per continuar transformant-se i que puguin créixer amb les persones. Que acceptin el pas del temps i que permetin que apareguin noves històries. Perquè una casa és un lloc que està sempre en moviment.

També creim en els materials honestos, en aquells que no necessiten aparentar ser una altra cosa. Perquè volem que la casa pugui ser viscuda sense por: sense por d'embrutar, sense por de tocar, sense por de deixar-hi una petita petjada perquè habitar també és deixar marca.

I això és el que més ens interessa conservar: la possibilitat que una casa tenguí memòria.

Que pugui parlar d'on ve i de qui hi ha viscut, del lloc on es troba, però també de qui la viu ara. Perquè respectar la història significa entendre-la i poder transformar, modernitzar, adaptar i crear una nova etapa sense haver d'esborrar les anteriors.

No volem que totes les cases tenguin el mateix aspecte, ni reproduir una estètica. Volem que cada espai tenguin un sentit propi i que allò antic i allò nou puguin conversar.

Que la casa expliqui d'on ve i de qui és ara.

Perquè transformar una casa no consisteix a convertir-la en una altra, consisteix a ajudar-la a convertir-se en allò que pot arribar a ser.

No tot allò que és vell ha de desaparèixer.

Hi ha coses que simplement necessiten tornar a ser mirades.

no decoram, habitam

LA NOSTRA MANERA D'ENTENDRE UNA LLAR

Des del principi hi ha hagut una idea que ha anat prenent forma dins nosaltres: una manera d'entendre el que feim, una manera de mirar els espais i, sobretot, les persones que hi viuen.

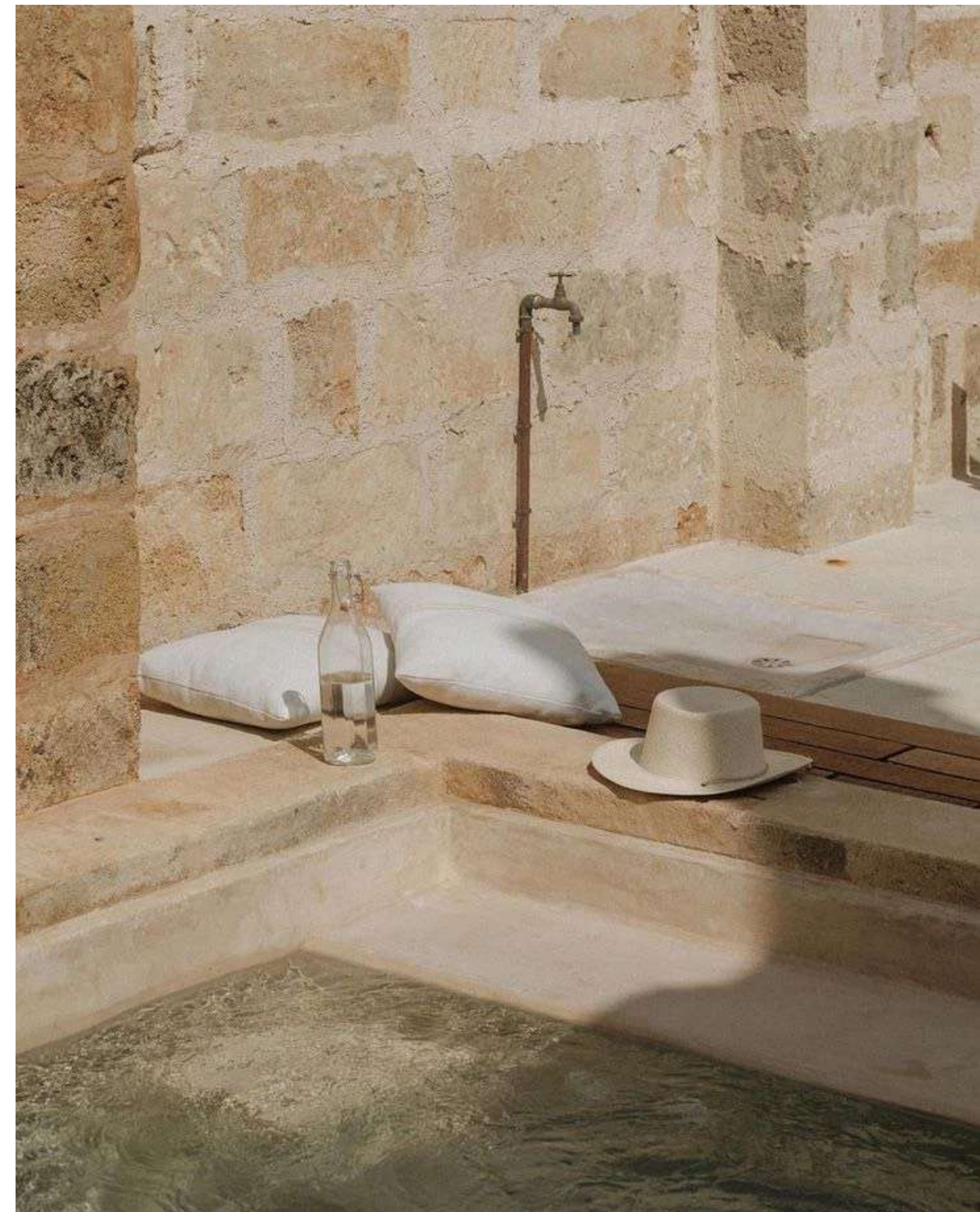
Per a nosaltres l'interiorisme no comença quan triam un sofà, un color o un material. Comença quan escoltam, observam i entenem.

Creim en una **funcionalitat** que acompanya la vida, que fa que una casa sigui més fàcil. Una casa que entén les rutines i deixa espai per a les persones.

Creim en la **història**. En les cases que ja tenen alguna cosa a contar o en aquells objectes que han passat de generació en generació. En els materials que duen marques i en tot allò que explica d'on venim. Perquè una casa no hauria de perdre la seva història per poder començar-ne una de nova.

Creim en la **senzillesa**. En llevar abans d'afegir i en quedar-nos amb allò essencial. Perquè, a vegades, el més difícil no és saber què posar, és saber què no fa falta.

Creim en els **materials honestos**. En els materials que no tenen por del temps perquè volem que una casa pugui envellir amb dignitat.

Creim en la **durabilitat**. No només en crear espais que durin físicament, sinó en crear espais que puguin acompanyar una persona durant diferents etapes de la seva vida sense dependre d'una tendència i que puguin transformar-se quan nosaltres també ho feim.

Creim en la **naturalitat**. En la llum, les textures, els materials i en allò que ens connecta amb el lloc on vivim.

Creim en l'**equilibri** entre allò antic i allò nou, entre bellesa i funcionalitat, entre nosaltres i l'espai. Perquè una casa no hauria de dominar la vida de qui l'habita, l'ha d'acompanyar.

Creim en la **vida** per damunt de tot. Creim en les cases que es viuen, en les taules després d'un sopar, en els llibres que queden damunt una cadira, en les joguines, en les fotografies, en les persones. Perquè una casa massa perfecta pot ser preciosa, però una casa viva té alguna cosa més: té història.

I creim en la **felicitat**. En aquella petita sensació i difícil d'explicar que apareix quan entram per la porta i pensam: aquí estic bé.

Aquesta és, potser, la nostra mesura més important. No si una casa impressiona, ni si segueix una tendència, ni si és perfecta. **Sinó si fa sentir bé qui l'habita.**

Per això no decoram. Perquè decorar pot ser afegir coses a un espai i nosaltres cercam una cosa diferent.

Volem escoltar.

Observar.

Entendre.

Simplificar.

Transformar.

Conservar.

Connectar.

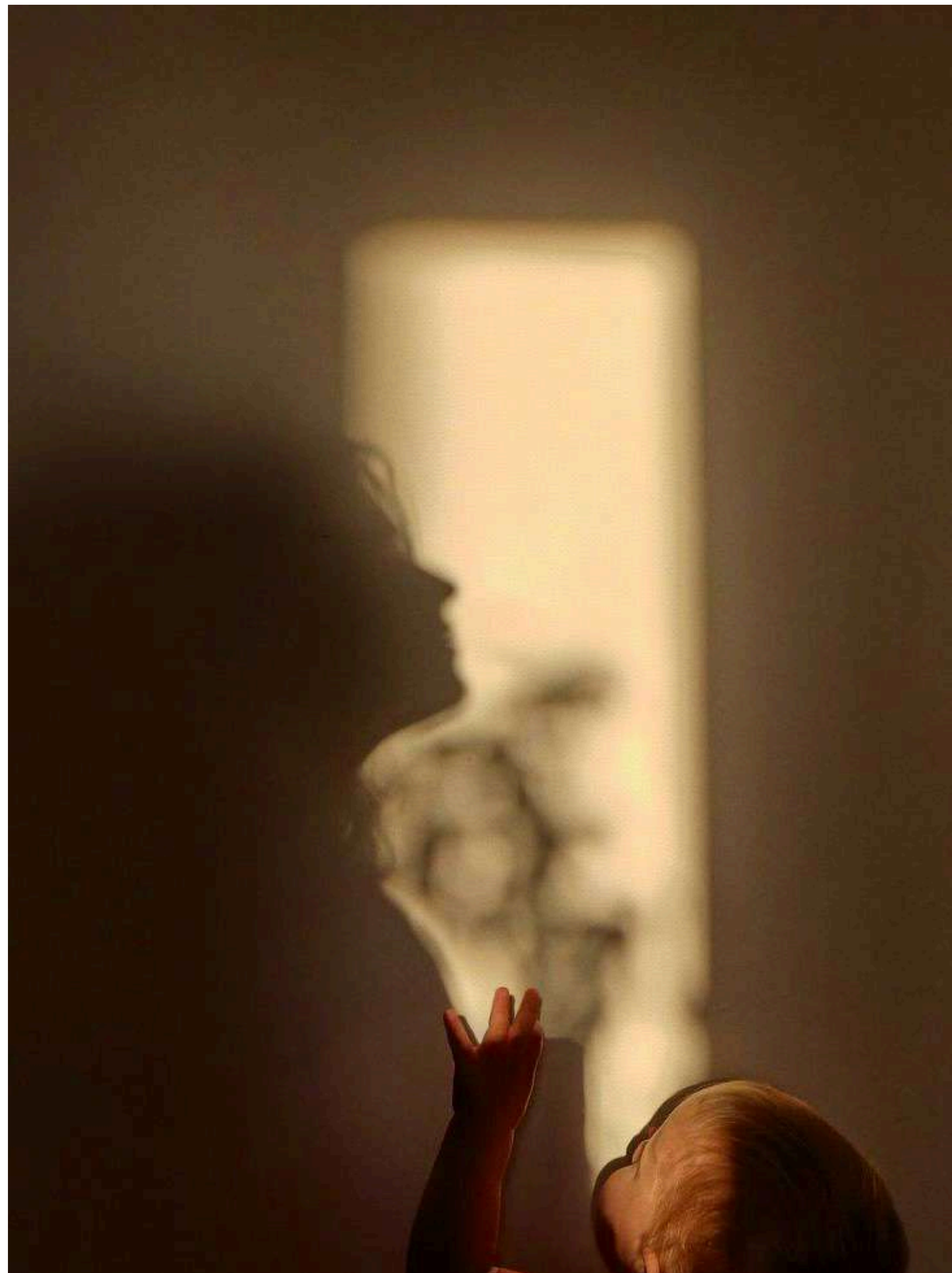
Crear.

I deixar que, després de tot això, la casa pugui ser realment de qui l'habita.

No volem crear cases que parlin de nosaltres.

i després, la vida

UNA CASA NO S'ACABA QUAN NOSALTRES PARTIM

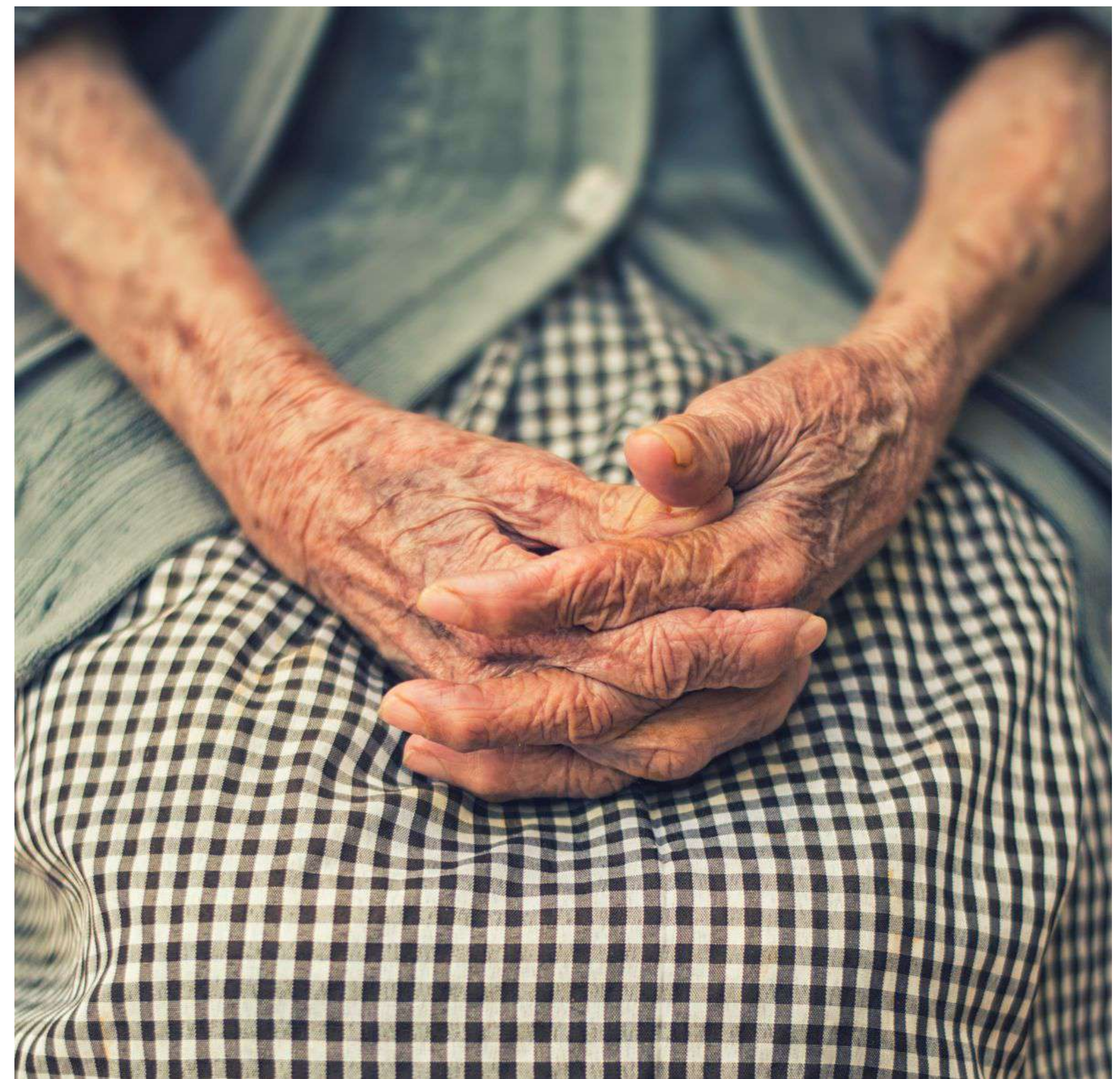

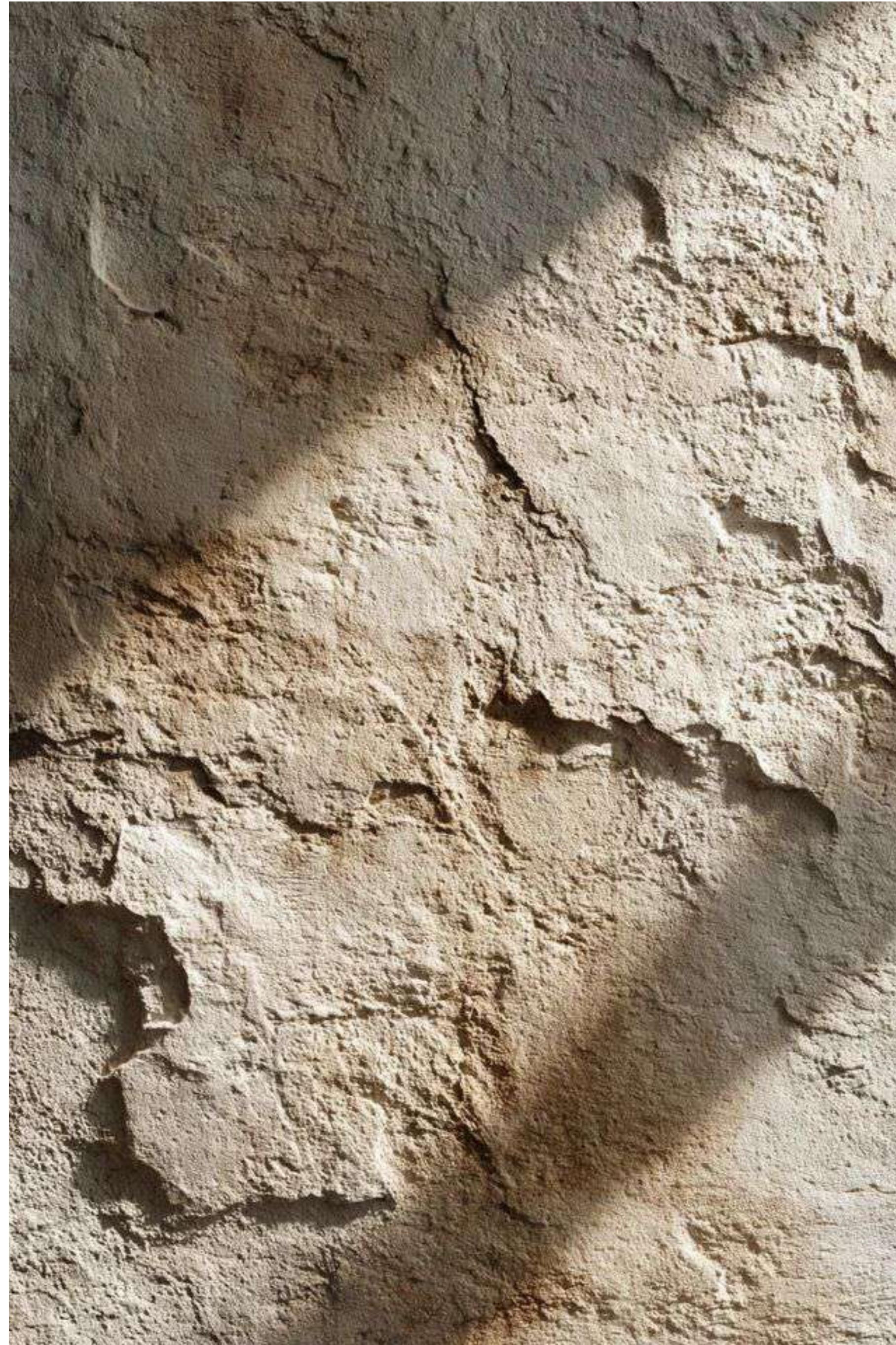
Quan acabam de transformar un espai, hi ha un moment en què ens aturam. Tot està al seu lloc i la llum entra com havíem imaginat. Els materials es troben i la distribució funciona. Els objectes han trobat el seu lloc i, durant un instant, la casa sembla acabada. Però nosaltres sabem que no ho està. És just aquí quan comença, perquè a partir d'aquell moment ja no és nostra, és de la persona que l'habitarà.

És seva la primera tassa que deixarà damunt la cuina, el seu primer sopar amb els amics, les seves fotografies que penjarà, el llibre que quedarà damunt la tauleta, les converses, les rialles, els silencis i els moments que nosaltres mai arribarem a veure.

I això és el que volem: que tengui espai per a la vida.

Perquè sabem que la vida no és ordenada. Canvia i arriba sense avisar. Ens obliga a moure coses, a canviar rutines, a deixar anar algunes coses i fer lloc per a unes altres. Una casa també ha de poder fer-ho. Potser avui una habitació és un despatx però demà serà una habitació per a un infant. Potser avui vivim sols però demà som dos. Potser durant uns anys necessitam molt espai per treballar però després necessitam simplement un lloc on descansar.

La casa canvia perquè nosaltres canviem i nosaltres també canviem perquè la casa ens acompanya. Això és habitar.

Amb el temps, els materials també començaran a canviar. I potser un dia algú mirarà aquella casa i no reconeixerà exactament allò que nosaltres vàrem deixar. I això ens farà feliços perquè significarà que la casa ha deixat de ser un projecte i s'ha convertit en una llar.

Aquesta és la part més preciosa del nostre ofici: saber que no som nosaltres qui escriurem la història d'una casa, només ajudam a preparar-ne les primeres pàgines. Després arriben les persones i el temps. Arriba la vida i és allà on apareixen les històries que realment importen.

Les que no es poden projectar en 3D.

Les que no es poden fotografiar abans que passin.

Les que no es poden planificar.

Un aniversari.

Un sopar improvisat.

Una tarda de pluja.

Una abraçada.

Una conversa a la cuina.

Un infant que creix.

Una persona que torna a casa després d'un dia difícil i pensa:
aquí estic bé.

Per això, quan pensam en tot allò que volem fer amb
Habitacle, tornam sempre al mateix lloc.

A la persona.

A la seva història.

A la seva manera de viure.

A allò que vol sentir.

A la casa que ja existeix.

Al lloc on es troba.

Als materials que tenen alguna cosa a dir.

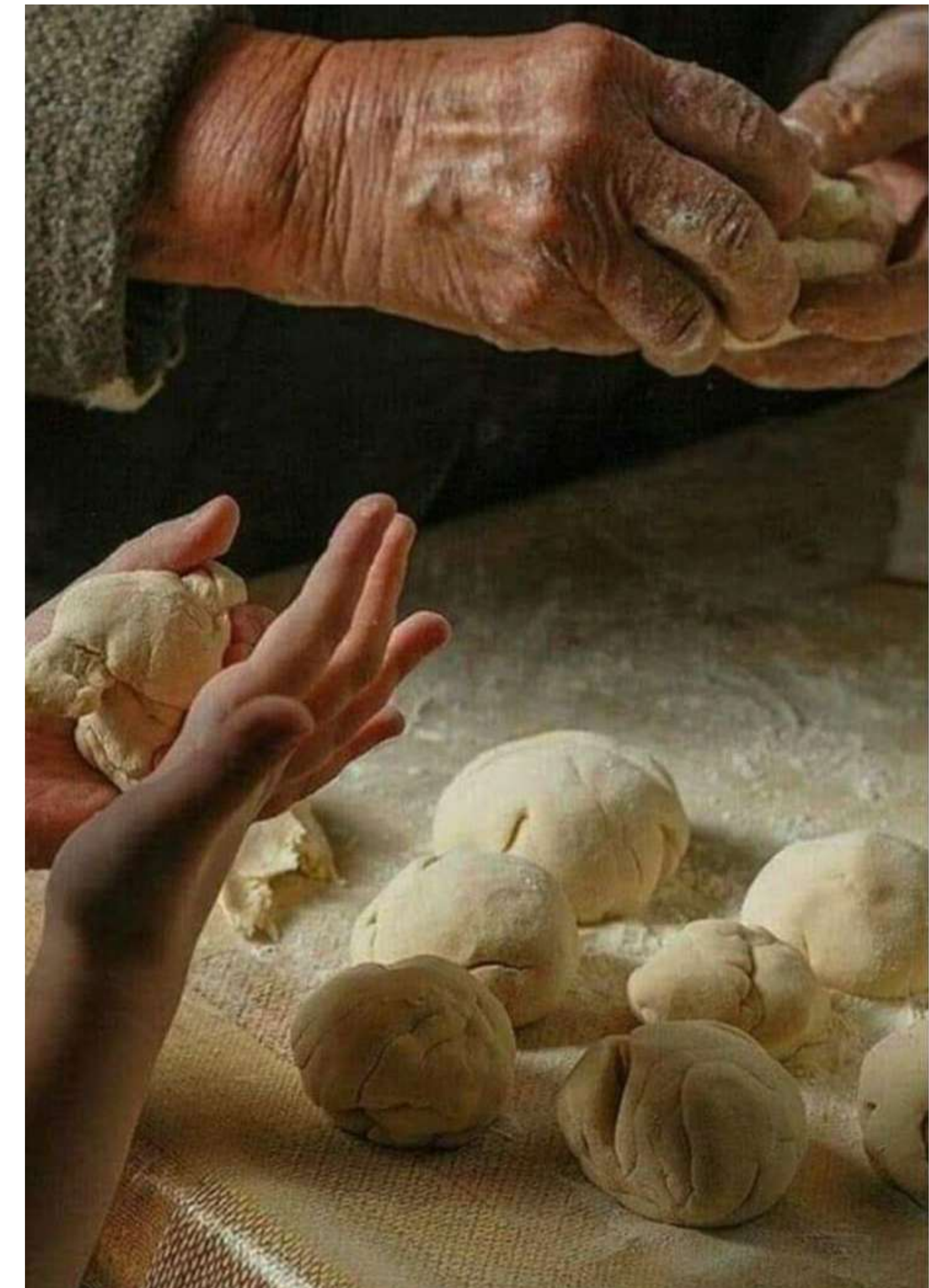
A la llum.

Al temps.

A allò imperfecte.

A tot allò que fa que un espai deixi de ser simplement un
espai.

I es converteixi en casa.

No sabem com serà el futur de cada llar que tinguem la sort d'acompanyar i tampoc volem saber-ho, perquè part de la seva bellesa és precisament deixar espai perquè la vida ens sorprengui.

Nosaltres només podem escoltar. Observar. Entendre. Donar forma i després deixar anar. Perquè una casa no ens pertany, pertany a la vida que hi passarà.

I potser, al final, això és el que sempre hem volgut fer: crear llocs on passin coses, llocs on es creïn records.

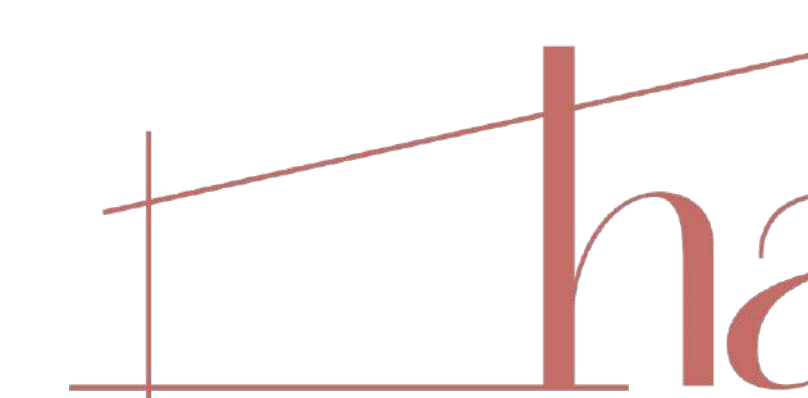
Llocs on poguem ser nosaltres mateixos i que ens acompanyin mentre canviem. Llocs que, amb el temps, acabin explicant una història que nosaltres només vàrem ajudar a començar.

Perquè una casa no és allò que es dissenya. És tot allò que passa després.

- 01 · Marina i Joana, 2015.
- 02 · Marina i Joana, 2015.
- 03 · Marina Gomila, 1997.
- 04 · Joana Ginart, 1999.
- 05 · Marina i Joana, 2018.
- 06 · Marina i Joana, 2021.
- 07 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 08 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 09 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 10 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 11 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 12 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 13 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 14 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 15 · Recull fotografies família Caldentey Pallicer, 1975.
- 16 · Joana Ginart, 2026.
- 17 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 18 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 19 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 20 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.

- 21 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 22 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 23 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 24 · Ulisse Cianci, 2026.
- 25 · Ulisse Cianci, 2026.
- 26 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 27 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 28 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 29 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 30 · Ulisse Cianci, 2026.
- 31 · Ulisse Cianci, 2026.
- 32 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 33 · Ulisse Cianci, 2026.
- 34 · Ulisse Cianci, 2026.
- 35 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 36 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 37 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 38 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 39 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 40 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 41 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 42 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 43 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.
- 44 · Autoria desconeguda. Font: Pinterest.

 habitacle
ESTUDI